

in factis, ac quod deterius est, nos turpissimis sermonibus infamando, qui generantes ubique lites, ad interitum properanter inducunt, corrumpunt spiritus mansuetos et vulnerant quietem pacificam appetentes, cute carente vulnere; vobis dicendo mandamus, quatenus alterum istorum non differatis eligere: vel satisfacere integre de offensis, vel ad ea que fuerint proposita florentino populo, respondere. Per alterum istorum namque si factum fuerit, speramus posse quiescere, et in quiete nobiscum pari dilectione gaudere ».

Haec enim scripserunt, ut tumultus populi sedaretur, et ut aliquo honore recepto, quiescerent. Qui taliter rescripserunt:

« Nobili viro A. Dei gratia florentinorum potestati, P. (1) eadem gratia pistoriensium potestas, salutem et omne bonum. Miramur super prudentiam vestram, super eo quod vobis scribere placuit, nos in pluribus accusantes; quod alterum istorum deberemus eligere: vel satisfacere de offensis, vel ad ea que fuerint proposita florentino populo respondere. Unde cum haec non videatur honesta petitio, nec in se continens aequitatem, significamus vobis, quod cum sentiamus nos esse penitus inculpabiles, nec simus alligati, nisi amicali societate, nexibus alicuius, non decet nec expedit satisfacere. Tamen recusare non possumus ad ea que fuerint proposita, iuvante Domino, respondere. Igitur succumbat invidia, dominante prudentia, que descendens in quemque per gratiam, neminem ledit, et patiens et benigna non patitur iniustitiam ».

Auditis igitur viribus litterarum, quarum potestas et verba non discrepant intellectu; moti sunt contra eos graviter florentini: quoniam inter cetera respondentes ut pares, non distinxerunt tempora et virtutes, ac commendantes prudentiam, que patiens et benigna non patitur iniustitiam, suscitavit opera questionum. Item imponentes invidiam super se ipsos utique fabricarunt; quoniam naturaliter ipsa non habitat in maioribus. Statuerunt, sumpto consilio, eorundem terras violenter intrare, ut saltem illorum potentia cognita, desisterent adversari. Appropinquante igitur tempore quo estas sumit initium, illa guerrix campana sonuit, et ut moris est, annuntiata die itineris per preconem, intraverunt ea die florentini pistoriensem hostiliter comitatum, victorioso preeunte carrocio, comburendo villas et loca regionis totę destruendo. Et ascendentes montem qui dicitur Monsfloris, turrim excelsam super eo hedificatam destruxerunt, liberatis ex pacto defendentibus ipsam: et descendentes in planitiem, consilio sumpto, civitatem proposuerunt vincere obsidendo; quodam nobili inter cetera hoc modo dicente:

« Ecce aggredimur civitatem gente bellicosa plenam, cuius dementia quia sic crevit, audaciam infructibilem generando, sine dubio preliabimur cum eadem. Opus est igitur patrum vestigia sequi; quam in partibus istis in campo Piceno tempore nobilis Catiline fuerunt adepti victoriam, expedit recordari. Oportet igitur in bello esse quemque constantem, et fortius quando contenditur cum minoribus; quoniam vituperabilis esset occasus. Minores tamen non dico domi se non defendentes; quoniam licet dicatur homo pro dimidia pugnatur insultu, plerumque tamen locus supplet numerum et defectum, ut reviviscat antiqua victoria per vestra victoriosa opera renovata, et successorem (sic) ortetur ad idem. Procedamus igitur in nomine Ihesu Christi et ne tantus sanguis aspergatur, et ne fiat corporum tantus occasus, et ne tantus interitus animarum, rebelles et dicant velle(?) obedire ».

(1) Secondo il Salvi (*Istorie di Pistoia*, libro III, parte II, pag. 165) era potestà di Pistoia nel 1228, Pietro Torelli.